

[Nathalie Lind.]

ning til dette forslag til folketingsbeslutning. At man fra regeringens side ikke vil acceptere det, er jo velkendt, ligeså fra de øvrige socialistiske partier her i salen, men jeg må meget beklage, at denne sag ender på denne måde. Det må jo undre én, at de konservative og kristeligt folkeparti for få dage siden mente, sagen var så afklaret, at de selv kunne stemme for en lov herom, men i dag ikke kan medvirke til det, der er mindre, nemlig at opfordre regeringen til at udarbejde et lovforslag.

Nu sagde hr. Ninn-Hansen og hr. Jens Møller i dag, at vores forslag var uoverskueligt, at det var uigennemtænkt, at vi ikke havde udformet reglerne sådan, at man vidste, hvad det var, vi ønskede at få lovgivet om. Denne påstand kan ikke stå uimodsagt.

Det er rigtigt, at det er mere vidtgående end de konservatives og kristeligt folkepartis lovforslag, men det er sandelig også mere vidtgående i den forstand, at det ikke ensidigt er vendt mod parterne på arbejdsmarkedet. Vi ønsker nemlig ud fra det princip, vi har om organisationernes rettigheder over for den enkelte, at der skal gælde ens rettigheder, både for så vidt angår erhvervsorganisationer, brancheorganisationer og parterne på arbejdsmarkedet. Jeg kan kun sige, at jeg undrer mig over den stilling, man fra de konservatives og kristeligt folkepartis side har taget til denne sag. Vil man virkelig forsvare, at denne indskrænkning, som det er — det må jo alle vi erkende, der ønsker en ændring af retstilstanden på dette område — alene skal ramme parterne på arbejdsmarkedet, at det ikke skal være et generelt princip, hvis man som vi har denne opfattelse, at det må være gældende for alle? Jeg synes, det er meget besynderligt.

Hr. Ninn-Hansen gentog, at vores forslag var upræcist og uigennemarbejdet. Det blev nærmest bebrejdet os, at vi ikke havde forelagt et færdigt lovforslag. Jeg tror, det er en rigtig og god måde at gå frem på, når et område trænger til en nærmere afklaring, at udstikke de principielle retningslinjer herfor, og opfordrer ved en politisk beslutning den myndighed, nemlig regeringen, som har mulighed for via sin administration virkelig at få fastlagt de rigtige rammer og den rigtige afgrænsning, til at gøre dette arbejde.

Så blev det sagt, at vi ikke havde overvejet, hvordan forholdet var, f. eks. i forhold til Advokatrådet. Ud fra den mulighed, vi har for at vurdere det, er vi klar over, at der her er et spørgsmål, som, hvis vores forslag føres ud i sin yderste konsekvens, må kræve en lovændring. Men det kan ikke være en oppositions opgave at pege på mere end retningslinjerne for, hvordan vi ønsker det tilrettelagt. Det kan ikke være oppositionens opgave at komme med alternative løsninger for, hvordan man i givet fald kan klare enkeltsspørgsmål.

Naturligvis kunne man have udformet et kort og konkret lovforslag, men havde der da været flertal for et sådant lovforslag? Ville man virkelig fra den side, der forfægter, at det er den vej, man bør gå, finde det ansvarligt og rigtigt i så indviklede og så komplicerede sager, som der er tale om her, alene for det, man i første række kalder overskuelighedens skyld, at gå den vej og påtvinge — og det ville jo have været resultatet — en regering at skulle leve med en sådan lov? Er det ikke rimeligere — som vi mener — at give regeringen mulighed for selv at udarbejde og komme med et lovforslag i folketinget? Så kan den nøjere afgrænsning foretages efter en udvalgsbehandling, og der vil blive mulighed for, når hele problemet har været klarlagt og behandlet, i givet fald at stille ændringsforslag.

Jeg beklager, at der ikke har været forståelse for det, der er hovedsigtet, nemlig at vi er imod organisationernes magt over den enkelte, og at partier, der har den samme opfattelse, ikke har kunnet følge os.

Ninn-Hansen (K.F.):

Jeg kunne forstå på hr. Glensgård, at han ikke ønsker nogen borgerlig samling, men for ikke mange dage siden så jeg dagens fødselsdagsbarn, hr. Glistrup, udtale sig ganske modsat det, hr. Glensgård i dag har sagt om det spørgsmål. Så opstår det spørgsmål, hvem der har størst indflydelse. Det skal jeg ikke bedømme; det eneste, jeg kan sige, er i hvert fald, at hr. Glensgård ofte — for ofte — taler på fremskridtspartiets vegne, og at jeg ikke er overbevist om, at det betyder, han har en tilsvarende indflydelse. Men det vil jo så vise sig, når vi kommer til de egentlige forhandlinger, hvor hr. Glensgård